

Arrest

nr. 240 055 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 januari 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 april 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot van Nederlandse nationaliteit, E.M.

1.2. Op 14 november 2018 werd haar een F-kaart afgeleverd.

1.3. Op 29 april 2019 nam de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk, dit na een negatief advies van de procureur des Konings.

1.4. Op 13 januari 2020 werd een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

[…]

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

“Behoudens bijzondere bepalingen van van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Betrokkene vroeg op 25.04.2018 het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40bis van de wet van 15.12.1980 met haar vermeende echtgenoot, zijnde dhr. E. M. (RR: ...), van Nederlandse nationaliteit. De F-kaart werd op 14.11.2018 afgeleverd.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een akte herneming van het huwelijk voorgelegd dd. 17.01.2006. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Antwerpen op 26.04.2019 negatief te adviseren, het huwelijk werd daarop op 29.04.2019 niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat hierin mee en erkent dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code.

Uit het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie blijkt immers dat het afsluiten van het huwelijk er nooit op gericht was om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechterlijk voordeel voor betrokkene te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Zie daartoe ook het advies van het parket.

Uit het dossier kan bovendien niet blijken dat betrokkene beroep zou aangetekend hebben tegen voormelde beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk.

Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40bis. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een EU-burger geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 22.11.2019 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. De beslissing werd aan betrokkene betekend op 5.12.2019. Betrokkene legde tot op heden geen documenten voor. De beslissing zal dus rekening houden met de in het dossier aanwezige elementen.

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (eerste inschrijving in het Rijksregister sedert 25.04.2018) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene 45 jaar lang in haar land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in deze situatie tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het in Marokko afgesloten huwelijk in België niet werd erkend en niet werd geregistreerd. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Dit gegeven wordt trouwens niet betwist door betrokkene: nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zich verzet tegen het niet erkennen van het huwelijk door de stad Antwerpen of het negatieve advies dienaangaande van het parket.

In deze dient tot slot opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

Wat betreft haar economische, sociale en culturele integratie legt betrokkene zoals reeds vermeld, geen stukken voor. Uit het dossier blijkt betrokkene over een huurwoning te beschikken, en voor zover er sprake zou zijn van tewerkstelling in België kan worden opgemerkt dat het hebben van een job/inkomen en een dak boven het hoofd geen afdoende bewijs is van een uitermate integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Betrokkene is bovendien op economisch actieve leeftijd en kan de eventueel verworven competenties en de wil om te werken als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel, voor zover van toepassing, vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat zij door haar verblijfsrecht als echtgenote van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken/werk te zoeken naar mogelijke tewerkstelling in België. De eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus opgebouwd onder valse voorwendselen.

Er kan verder uit het dossier ook niet blijken dat betrokkene zelfs nog maar stappen heeft ondernomen om het traject zoals wettelijk bepaald (Nederlandse lessen, inburgeringscursus, ...), aan te vangen. Uit het dossier kan dus geenszins blijken dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk.

Uit het advies van het Parket dd. 26.04.2019 blijkt dat betrokkene op 3.12.2018 aan de politiediensten zou verklaard hebben sinds haar komst naar België slachtoffer te zijn van intrafamiliaal geweld. In deze dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf geen stukken heeft voorgelegd en het niet duidelijk is of zij heden nog steeds bij deze verklaring blijft. Voor zover dit wel het geval zou zijn, dient opgemerkt te worden dat het gegeven van huiselijk geweld op zich doet geen afbreuk aangaande huidige beslissing met betrekking tot het verblijfsrecht van betrokkene. Artikel 74/20 van de vreemdelingenwet voorziet immers geen uitzonderingsgrond aangaande huiselijk geweld waardoor betrokkene het verblijf zou kunnen behouden.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene haar gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst, noch kan dit blijken uit het dossier.

Wat betreft de minderjarige kinderen van Marokkaanse nationaliteit die eveneens in functie van referentiepersoon het verblijfsrecht verkregen, zijnde E. M. (RR: ...) en E. D. L. (RR: ...), er kunnen afspraken gemaakt worden tussen betrokkene en meneer om te zien hoe het ouderschap t.a.v. de kinderen in hun belang kan worden georganiseerd en kan worden opgenomen door beide partijen, rekening houdende met de nieuwe verblijfssituatie van de moeder. Het is dus aan betrokkene en referentiepersoon om in het belang van de kinderen te bepalen of de kinderen verder kunnen verblijven bij de papa dan wel meegaan met de mama.

Er dient tot slot andermaal op gewezen te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Alles wat betrokkene

eventueel in België zou hebben kunnen opbouwen, heeft zij kunnen doen omdat zij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten aan kan ontlenu.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Haar F-kaart dient te worden gesupprimeerd.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62, artikel 42quater § 1, 4°, van artikel 42quater § 1, in fine en van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet, artikel 74/20 § van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht het schending van het hoorrecht:

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 13.01.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Artikel 42quater § 1, 4° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; [...]"

Artikel 42quater § 1 in fine van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“[...] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]”

Artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. [...]”

Artikel 74/20 § 2 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“[...] § 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.[...]”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid

ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Zie o.m. R.v.St. nr. 46.663, 25 maart 1994, Rev. Dr. Étr. 1994, afl. 78, 168-170; R.v.St. nr. 40.061, 28 juli 1992, R.A.C.E. 1992, z.p.; R.v.St. nr. 74.935, 3 juli 1998, onuitg. Zie tevens P. VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488, voor wie de materiële motiveringsplicht geen doel op zich is, "doch slechts een middel om de legaliteit – voornamelijk de naleving van het redelijkheids-beginsel en van het verbod van willekeur – van bestuurshandelingen na te gaan".

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

3.3.2.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu is de bestreden beslissing van 13 januari 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- *dat verzoekster een verblijf heeft toegekend gekregen op basis van een huwelijk van 17/01/2006 dat niet erkend werd door Stad Antwerpen op advies van het Parket van Antwerpen;*
- *dat verzoekster beweerdelijk gebruik zou hebben gemaakt van “valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf”;*
- *dat verzoekster gevraagd zou zijn om bijkomende documenten binnen te brengen, daar hierop niet reageerde;*
- *dat verzoekster en haar Nederlandse echtgenoot maar een regeling moeten treffen in verband met hun kinderen;*

Uit het administratief dossier blijkt het volgende:

- *Dat verweerder op de hoogte was van de complicaties die verbonden waren inzake het huwelijk tussen verzoekster en haar Nederlandse echtgenoot alvorens verzoekster een voet in België zou zetten;*
- *Dat verwerende partij weert dat verzoekster en haar echtgenoot minderjarige verblijfsgerechtigde kinderen samen hebben;*
- *Dat verzoekster uitdrukkelijk instemde met de toekenning van het visum Kort Verblijf voor verzoekster en haar kinderen, waarbij de garant de echtgenoot van verzoekster vermeld stond;*
- *Dat verzoekster en haar kinderen een verblijf hebben aangevraagd op basis van hun Nederlandse vader of echtgenoot;*
- *Dat verwerende partij UIDRRUKKELIJK gevraagd werd in een interne nota (NOTA VOOR DE VEILIGHEID VAN DE STAAT) dd. 19/10/2018 wat met de verblijfsaanvraag van verzoekster moet gebeuren;*
- *Dat verwerende partij UITDRUKKELIJK op 19/10/2018 instructies gaf aan de Stad Antwerpen om verzoekster alsnog in het bezit te stellen van een F-kaart;*
- *Dat verzoekster op GEEN ENKEL moment aangetekend aangeschreven werd om bijkomende documenten binnen te brengen, minstens ligt in het administratief dossier geen objectief bewijs van aangetekende zending;*
- *Dat verwerende partij in toepassing van artikel 27 IPR de huwelijksakte tussen verzoekster en haar Nederlandse echtgenoot impliciet doch zeker heeft erkend, reden waarom op 19/10/2018 instructie werd gegeven tot aflevering van een F-kaart;*
- *Verzoekster heeft geen enkel vals en/of vervalst en/of frauduleus stuk aan verwerende partij getoond;*

Als men de inhoud van het administratief dossier in het achterhoofd houdt en de principes in het eerste middel uiteenzet, komt men tot de volgende conclusie.

Ten eerste wist verwerende partij veel meer dat zij doen uitschijnen in de bestreden beslissing. Immers, van heel veel informatie waren zij op de hoogte voordat verzoekster België binnenkwam en voordat zij een aanvraag voor een verblijfskaart indiende op basis van haar echtgenoot. Verwerende partij wist – en dit kan niet ontkend worden – dat bij de stad Antwerpen een onderzoek lopende was inzake de erkenning van de huwelijksakte van verzoekster en haar Nederlandse echtgenoot. Verwerende partij wil in de bestreden beslissing doen uitschijnen dat de informatie waarnaar zij thans verwijzen pas aan het licht kwam nadat zij hiervan door de Stad Antwerpen werden geïnformeerd, wat niet juist is. Deze houding is niet alleen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel maar ook met het redelijkheidsbeginsel. Elke zorgvuldige en redelijk overheid dient alle informatie waarover zij beschikken mee te betrekken in hun besluitvorming.

Ten tweede dient verwezen te worden naar artikel 27 van het Wetboek IPR juncto artikel 42quater §1 en § 1 van de Vreemdelingenwet. In artikel 27 WIPR staat het principe van de de plano-erkenning. Elke Belgische administratieve overheid kan (binnen de uitoefening van haar bevoegdheid) een buitenlandse authentieke akte al dan niet erkennen. Deze erkenning kan expliciet of impliciet. Een expliciete erkenning vloeit voor uit een beslissing van de Belgische administratieve overheid over de al niet erkenning van de buitenlandse authentieke akte. Een impliciete erkenning vloeit voor uit het uitblijven van een handeling en/of de toekenning van een (subjectief) recht door de Belgische administratieve overheid wanneer door het uitblijven van een handeling en/of de toekenning van (subjectief) recht, de beoordeling (lees: erkenning in de Belgische rechtsorde) van een buitenlandse authentieke akte. In casu heeft verwerende partij impliciet doch zeker het huwelijk tussen verzoekster en haar Nederlandse echtgenoot van 17/01/2006 erkend. De informatie die verwerende partij bekend was, was ook ter

beschikking van de Stad Antwerpen. Verwerende partij heeft met kennis van zaken een verblijfsrecht toegekend aan verzoekster, juist omdat zij de huwelijksakte conform artikel 27 WIPR hebben erkend. De beslissing van de Stad Antwerpen (lees: de ambtenaar van de burgerlijke Stand) heeft geen gezag van gewijsde. Bovendien is het onredelijk dat verwerende partij thans afkomt met de stelling dat zij voorgelogen zouden zijn, aangezien de houding van verwerende partij tijdens de onderzoeksperiode van het verblijf van verzoekster (lees: 25/04/2018 tem 25/10/2018) perfect op de hoogte was van de gang van zaken en alsnog op 19/10/2018 besliste om verzoekster een verblijfsrecht toe te kennen. Indien men deze redenering aanhoudt, dan spreekt het voor zich dat verwerende partij niet artikel 74/20 § 2 van de Vreemdelingenwet diende in te schakelen om het verblijf van verzoekster al dan niet in te strekken, maar diende verwerende partij toepassing te maken van de bepalingen van artikel 42quater § 1 en 4 van de Vreemdelingenwet. Dit is in casu niet gebeurd, waardoor niet alleen artikel 74/20 § van de Vreemdelingenwet, maar ook het artikel 27 WIPR, juncto artikel 42quater §§1 en 2 juncto het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Ten derde kan verwezen worden naar de schending van het hoorrecht en dit in samenlezing met het zorgvuldigheidbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: intrekking van verblijf) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleden (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet ernstig gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel). Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat zij verzoekster aangetekend werd aangeschreven door de Stad Antwerpen en dat blijkbaar de beslissing haar betekend werd op 05/12/2019. Verzoekster betwist manifest enig schrijven van de Stad Antwerpen te hebben ontvangen. Verzoekster treft in het administratief dossier geen enkel objectief stuk waaruit zou moeten blijken dat haar enig beslissing zou zijn betekend. Het enige stuk dat te treffen is in het administratief dossier is een e-mail van de Stad Antwerpen dd. 13/01/2020 naar de diensten van verwerende partij met de mededeling dat "de brief in bijlage werd aan betrokkenen aangetekend verzonden. Zij heeft ons geen documenten overgemaakt". Uit deze mail kan verzoekster noch de Raad op een objectieve wijze nagaan of verzoekster al dan niet aangetekend werd aangeschreven daar er geen bewijs van aangetekend postzending voorhanden is in het administratief dossier zoals deze is overgemaakt aan verzoekster. Om deze reden is het recht om gehoord te worden geschonden en is eveneens artikel 74/20 § 2 van de Vreemdelingen in samenlezing met het zorgvuldigheidbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoekster werd niet verder ondervraagd noch gehoord over haar persoonlijk en familiale situatie zodat de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke niet in overweging heeft kunnen nemen.

In casu is de bestreden beslissing manifest onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster.

Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over haar dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen en schendt bij deze alle in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2. Na een uiteenzetting van de aangevoerde rechtsregels voert verzoekster *in concreto* aan dat niet afdoende rekening werd gehouden met de complicaties die zij binnen het huwelijk zou hebben en het feit dat zij met haar echtgenoot minderjarige verblijfsgerechtigde kinderen zou hebben. Zij wijst erop dat de verwerende partij reeds heeft ingestemd met het visum kort verblijf voor verzoekster waarbij de echtgenoot als garant van verzoekster vermeld stond. De verwerende partij heeft na advies van de staatsveiligheid instructie geven verzoekster in het bezit te stellen van een F-kaart. Verzoekster zou niet zijn aangeschreven om bijkomende documenten binnen te brengen, minstens bevat het administratief dossier geen objectief bewijs van een aangetekende zending. Zij wijst er ook op dat de afgifte van het visum impliceert dat overeenkomstig artikel 27 van het WIPR de huwelijksakte werd erkend door de verwerende partij, die hier dan ook niet meer op kon terugkomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/20, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat die bepaling toelaat een einde te stellen aan het recht op verblijf in de in artikel 42^{quater}, §1 opgesomde gevallen. De thans bestreden beslissing betreft evenwel een intrekking van het verblijfsrecht omwille van frauduleuze verklaringen, overeenkomstig artikel 74/20 van de vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing naar artikel 42^{quater} is dan ook niet dienstig.

Artikel 74/20 van de vreemdelingenwet laat toe het verblijf in te trekken wanneer voor het verkrijgen van de machtiging of toelating tot verblijf valse of misleidende informatie werd bijgebracht of andere onwettige middelen die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. *In casu* werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de huwelijksakte op 29 april 2019 niet werd erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand wegens een vermoeden van schijnhuwelijk. Het motief van het schijnhuwelijk kan in redelijkheid worden beschouwd als het verstrekken van valse of misleidende informatie in de zin van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet. Het feit dat de verwerende partij reeds eerder een visum voor kort verblijf en vervolgens een F-kaart toekende aan verzoekster op basis van haar huwelijk, verhindert niet dat de verwerende partij alsnog gebruik maakt van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20 wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen.

2.1.3. Verzoekster voert verder aan dat zij niet werd uitgenodigd om haar standpunt te laten kennen. De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster op 22 november 2019 en op 5 december 2019 werd aangeschreven om de humanitaire elementen over te maken waarvan sprake in artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 22 november 2019 aan de stad Antwerpen instructies gaf om verzoekster in te lichten van het voornemen om het verblijfsrecht in te trekken en haar uit te nodigen de humanitaire elementen conform artikel 74/20, §2 over te maken. De stad Antwerpen meldt aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij deze brief op 5 december 2019 aangetekend heeft verzonden op verzoeksters adres in de [...] te Berchem. Verzoekster verklaart dat zij deze brief niet heeft ontvangen en merkt terecht op dat er zich in het administratief dossier geen bewijs van een aangetekende zending bevindt.

De verplichting *ex* artikel 74/20, §2 om verzoekster uit te nodigen om haar standpunt weer te geven, kadert in het hoorrecht. Het niet voldoen aan het hoorrecht zal evenwel pas tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aanleiding geven wanneer de betrokkene aannemelijk maakt dat hij elementen had kunnen of willen aanbrengen die van invloed konden zijn op de totstandkoming van de bestreden beslissing. Verzoekster gaat in de uiteenzetting van het derde middel verder in op de elementen die ze in dit verband had willen aanvoeren. De Raad acht het bijgevolg nuttig het middel hier weer te geven en vervolgens samen met het eerste middel verder te bespreken.

Het derde middel luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM juncto schending van het hoorrecht.

Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoekster een Nederlandse verblijfsgerechtigde echtgenoot en minderjarige kinderen; Bovendien stelt verzoekster vast dat er in het onderzoek naar de al dan niet schending van artikel 8 EVRM te summier is om als een echt in concreto-beoordeling te worden beschouwd. Verwerende partij toonde al aan dat zij geen ernstige in concreto-beoordeling hebben gedaan van het dossier van verzoekster en dit blijkt nogmaals in de toetsing aan de hogere rechtsnorm van artikel 8 EVRM. Dit blijkt des te meer daar verzoekster op geen enkele wijze in de mogelijkheid werd gesteld om bijkomende documenten bij te brengen, daar uit het administratief dossier niet objectief blijkt dat verzoekster aangetekend werd aangeschreven en dat in kennis is gesteld van het schrijven van de Stad Antwerpen op instructie van verwerende partij.

Dat verzoekster een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met haar Nederlandse verblijfsgerechtigde echtgenoot en (minderjarige) kinderen die allen op één en hetzelfde adres samenwonen.

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij een gezinscel (lees: huishouden) vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoekster door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste en het tweede middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar verblijfsgerechtigde Nederlandse echtgenoot en kinderen.

Dat verzoekster duurzame en hechte relatie heeft met haar Nederlandse echtgenoot en kinderen.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster. Immers, verzoekster toonde minstens aan dat zij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoekster haar Nederlandse echtgenoot en kinderen. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

3.3.2.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: intrekking van verblijf) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familielevens (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet ernstig gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel). Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat zij verzoekster aangetekend werd aangeschreven door de Stad Antwerpen en dat blijkbaar de beslissing haar betekend werd op 05/12/2019. Verzoekster betwist manifest enig schrijven van de Stad Antwerpen te hebben ontvangen. Verzoekster treft in het administratief dossier geen enkel objectief stuk waaruit zou moeten blijken dat haar enig beslissing zou zijn betekend. Het enige stuk dat te treffen is in het administratief dossier is een e-mail van de Stad Antwerpen dd. 13/01/2020 naar de diensten van verwerende partij met de mededeling dat "de brief in bijlage werd aan betrokkenen aangetekend verzonden. Zij heeft ons geen documenten overgemaakt". Uit deze mail kan verzoekster noch de Raad op een objectieve wijze nagaan of verzoekster al dan niet aangetekend werd aangeschreven daar er geen bewijs van aangetekend postzending voorhanden is in het administratief dossier zoals deze is overgemaakt aan verzoekster. Om deze reden is het recht om gehoord te worden geschonden en is eveneens artikel 74/20 § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM geschonden.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoekster werd niet verder ondervraagd noch gehoord over haar persoonlijk en familiale situatie zodat de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke niet in overweging heeft kunnen nemen.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;”

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. Na te hebben vastgesteld dat verzoekster naar aanleiding van de brief van 5 december 2019 geen documenten heeft voorgelegd, vervolgt de bestreden beslissing immers:

“De beslissing zal dus rekening houden met de in het dossier aanwezige elementen.

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (eerste inschrijving in het Rijksregister sedert 25.04.2018) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene 45 jaar lang in haar land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in deze situatie tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het in Marokko afgesloten huwelijk in België niet werd erkend en niet werd geregistreerd. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald. Dit gegeven wordt trouwens niet betwist door betrokkene: nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zich verzet tegen het niet erkennen van het huwelijk door de stad Antwerpen of het negatieve advies dienaangaande van het parket.

In deze dient tot slot opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet gehouden worden, opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

Wat betreft haar economische, sociale en culturele integratie legt betrokkene zoals reeds vermeld, geen stukken voor. Uit het dossier blijkt betrokkene over een huurwoning te beschikken, en voor zover er sprake zou zijn van tewerkstelling in België kan worden opgemerkt dat het hebben van een job/inkomen en een dak boven het hoofd geen afdoende bewijs is van een uitermate integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Betrokkene is bovendien op economisch actieve leeftijd en kan de eventueel verworven competenties en de wil om te werken als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel, voor zover van toepassing, vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat zij door haar verblijfsrecht als echtgenote van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken/werk te zoeken naar mogelijke tewerkstelling in België. De eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus opgebouwd onder valse voorwendselen.

Er kan verder uit het dossier ook niet blijken dat betrokkene zelfs nog maar stappen heeft ondernomen om het traject zoals wettelijk bepaald (Nederlandse lessen, inburgeringscursus, ...), aan te vangen. Uit het dossier kan dus geenszins blijken dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk.

Uit het advies van het Parket dd. 26.04.2019 blijkt dat betrokkene op 3.12.2018 aan de politiediensten zou verklaard hebben sinds haar komst naar België slachtoffer te zijn van intrafamiliaal geweld. In deze dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf geen stukken heeft voorgelegd en het niet duidelijk is of zij heden nog steeds bij deze verklaring blijft. Voor zover dit wel het geval zou zijn, dient opgemerkt te worden dat het gegeven van huiselijk geweld op zich doet geen afbreuk aangaande huidige beslissing met betrekking tot het verblijfsrecht van betrokkene. Artikel 74/20 van de vreemdelingenwet voorziet immers geen uitzonderingsgrond aangaande huiselijk geweld waardoor betrokkene het verblijf zou kunnen behouden.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene haar gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst, noch kan dit blijken uit het dossier.

Wat betreft de minderjarige kinderen van Marokkaanse nationaliteit die eveneens in functie van referentiepersoon het verblijfsrecht verkregen, zijnde [E.M.] en [E.D.L.], er kunnen afspraken gemaakt

worden tussen betrokkene en meneer om te zien hoe het ouderschap t.a.v. de kinderen in hun belang kan worden georganiseerd en kan worden opgenomen door beide partijen, rekening houdende met de nieuwe verblijfssituatie van de moeder. Het is dus aan betrokkene en referentiepersoon om in het belang van de kinderen te bepalen of de kinderen verder kunnen verblijven bij de papa dan wel meegaan met de mama.

Er dient tot slot andermaal op gewezen te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Alles wat betrokkene eventueel in België zou hebben kunnen opbouwen, heeft zij kunnen doen omdat zij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten aan kan ontfemen.”

Verzoekster voert aan dat deze beslissing niet redelijk is en dat het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM niet voldoende *in concreto* werd doorgevoerd, te meer omdat zij niet in de mogelijkheid werd gebracht documenten bij te brengen.

De Raad merkt echter op dat verzoekster thans nalaat uiteen te zetten welke documenten zij had willen voorleggen. Wel voert zij aan dat zij had kunnen wijzen op de aanwezigheid van gemeenschappelijke minderjarig kinderen, een duurzame en hechte relatie heeft met haar Nederlandse echtgenoot en kinderen, en dat zij samen een gezinscel vormen. Deze argumenten komen in wezen neer op een betoog met betrekking tot de waarachtigheid van het huwelijk. Verzoeksters betoog met betrekking tot de oprechtheid van haar partnerrelatie en de echtheid van de gezinscel houdt immers noodzakelijk in dat de relatie waarachtig is en het huwelijk geen frauduleus opzet heeft. Verzoekster geeft met andere woorden aan dat zij in het kader van het hoorrecht argumenten had willen aanbrengen ter weerlegging van de beslissing tot niet-erkenning door de ambtenaar van de burgerlijke stand. De Raad dient evenwel op te merken dat de weigering tot erkenning van het huwelijk een overheidsbeslissing is waartegen enkel beroep mogelijk is bij de familierechtbank. Zolang deze beslissing niet vernietigd is door de familierechtbank, diende de verwerende partij ervan uit te gaan dat de weigering tot erkenning van het huwelijk met de werkelijkheid overeenstemt en diende zij dit te beschouwen als een rechtsfeit. De argumenten waarvan verzoekster stelt dat ze die had willen aanvoeren, blijken aldus enkel betrekking te hebben op de niet-erkenning van het huwelijk en zijn derhalve argumenten die zij dient aan te voeren bij de familierechtbank. De elementen waarmee het bestuur overeenkomstig artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet rekening moest houden, zijn de elementen met betrekking tot de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in het Rijk en het bestaan van familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst.

Met betrekking tot de hechtheid van de banden met haar echtgenoot, volgt uit hogerstaande dat dit het voorwerp is van de beoordeling door de ambtenaar van de burgerlijke stand en dat verzoekster haar grieven hier tegen dient aan te voeren bij de familierechtbank. De bestreden beslissing bevat verder een motivering met betrekking tot de banden met de kinderen, de duur van haar verblijf en de banden met het land van herkomst. Uit verzoeksters betoog met betrekking tot het hoorrecht blijkt niet welke andere elementen of documenten zij had willen aanvoeren die een invloed konden hebben op de bestreden beslissing. De bestreden beslissing verwijst ook naar het advies van het parket van 26 april 2019 waaruit blijkt dat verzoekster op 3 december 2018 zou hebben gemeld dat zij het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld. Er wordt echter gemotiveerd dat verzoekster hierover geen verdere verklaringen aflegde. De bestreden beslissing bevat ook een motivering met betrekking tot de minderjarige kinderen en vermeldt dat er afspraken kunnen worden gemaakt met betrekking tot de uitoefening van het ouderschap.

Aldus blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekster aanvoert en toont zij niet aan dat een nieuwe uitnodiging, om haar standpunt weer te geven, *in casu* zou hebben geleid tot een andersluidende beslissing.

Het eerste en het derde middel zijn niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 44 en 52 van het

Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 juncto artikel 27 Wetboek IPR, en schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel:

Met betrekking tot de definitie van artikel 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, alsmede van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt verwezen naar de uiteenzetting in het eerste middel.

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 bepaalt het volgende:

"[...] De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.

[...]"

Artikel 27 van het Wetboek IPR bepaalt het volgende:

"[...] § 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. [1 Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.]1

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.

[...]"

In casu zijn de bestreden beslissing van 13/01/2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In essentie weigert verwerende partij de aanvraag van verzoeker in overweging te nemen, omdat niet zou voldaan zijn aan de voorwaarden van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. Wanneer men echter artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit leest, leest men enkel dat naar het bewijs van bloed- of aanverwantschap moet worden gekeken. Immers, er moet nagegaan worden of er al dan niet een authentieke akte (in casu: huwelijksakte) bestaat op basis waarvan een bloed- of aanverwantschap kan ontstaan.

In casu bestaat een Marokkaanse huwelijksakte. Het gegeven dat de erkenning van het huwelijk door de Stad Antwerpen geweigerd werd, is op zich niet relevant. Immers, bij een aanvraag voor verblijf dient niet de Stad Antwerpen te oordelen over het verblijfsstatuut maar is dit de taak van FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken Brussel (staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid).

Immers, nu blijkt dat de partner van verzoeker de Nederlandse nationaliteit heeft, dient verzoekster niet in het bezit te zijn van een visum, maar kan middels een bijlage 19ter een aanvraag doen via de Stad Antwerpen om in het bezit gesteld te worden van haar verblijfstitel. De administratie van de Stad Antwerpen hoeft enkel objectief na te gaan of er al dan niet een huwelijksakte bestaat. Indien dit het geval is, dan wordt de procedure zoals geformuleerd in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

De Stad Antwerpen leverde een bijlage 19ter af aan verzoekster en maakte het dossier voor definitieve beoordeling over aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel, die in het kader van de beoordeling van de verblijfsaanvraag van verzoekster toepassing zal moeten maken van artikel 27 van het Wetboek IPR.

Ofwel aanvaard de dienst Vreemdelingenzaken Brussel de verblijfsaanvraag van verzoekster en levert haar een F-kaart. Dit zou dan betekenen dat de dienst Vreemdelingenzaken Brussel impliciet maar zeker de huwelijksakte van verzoeker erkend.

Ofwel verwerpt de dienst Vreemdelingenzaken Brussel de verblijfsaanvraag van verzoekster door zich op artikel 27 Wetboek IPR te beroepen en de erkenning van het huwelijk van verzoekster te weigeren door onder meer te verwijzen naar artikel 18, 21 van het Wetboek IPR evenals naar het negatief advies van de Procureur des Konings van Antwerpen, afdeling Antwerpen.

Het is eveneens belangrijk te melden dat de weigering erkenning van het huwelijk door de Stad Antwerpen, op GEEN ENKELE wijze de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel (lees: Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid) bindt om eveneens het huwelijk niet te erkennen. De beslissing van de ambtenaar heeft geen gezag van gewijsde. Enkel een gerechtelijke beslissing heeft gezag van gewijsde. Verzoekster verwijst naar de volgende passage in het arrest n° 206 607 van 6 juli 2018 (zaak RvV X /II) van de Raad waarin het volgende wordt gesteld (stuk 7) :

Voor de erkenning van buitenlandse huwelijksaktes geldt het algemeen erkenningsregime van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (Wetboek IPR) dat van toepassing is op de erkenning van alle buitenlandse authentieke aktes (artikel 27 Wetboek IPR).

Artikel 27, §1 van het Wetboek IPR stelt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Op basis hiervan zijn alle administratieve overheden in België op gelijke voet bevoegd om kennis te nemen van buitenlandse aktes en te oordelen over de erkenning ervan.

Bij een aanvraag gezinshereniging op basis van een buitenlands huwelijk beoordeelt de verwerende partij de geldigheid van de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte. De voorgelegde controle wordt gevoerd rekening houdend met artikel 146bis van het BW, met name of de intentie bestaat om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Aldus blijkt door de toekenning van het visum gezinshereniging dat de verwerende partij de voorgelegde huwelijksakte heeft erkend en geenszins van oordeel was dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Dit wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

Een ander gevolg van de plano erkenning van buitenlandse aktes is dat de ene administratieve overheid niet gebonden is door een eventueel eerder genomen beslissing door een andere administratie. Zo zal de gemeente aan wie de buitenlandse akte wordt voorgelegd met het oog op registratie, nog altijd moeten nagaan of de akte voldoet aan de voorwaarden voor erkenning. Ook wanneer er in het betrokken dossier al een visum gezinshereniging afgeleverd werd op basis van het buitenlands huwelijk. Een buitenlandse akte van burgerlijke stand kan slechts als basis dienen voor een inschrijving in het rijksregister of overgeschreven worden in de registers van burgerlijke stand na onderzoek van de voorwaarden van erkenning die artikel 27§1 Wetboek IPR beschrijft (artikel 31 Wetboek IPR). In casu blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk weigert over te schrijven om reden dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Tegen deze beslissing is echter een beroep hangende bij de Rechtbank van Eerste aanleg.

Nu de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk weigert te erkennen, besluit de verwerende partij tot de intrekking van het verblijf op grond van het gebruik van misleidende informatie. Het komt de Raad echter kennelijk onredelijk voor van de verwerende partij om nu plots te gaan stellen dat ze gebruik heeft gemaakt van misleidende informatie terwijl de enige informatie die voorligt de huwelijksakte is die ze zelf heeft erkend. De verwerende partij heeft het huwelijk zelf beoordeeld en toont op geen enkel punt aan dat er nu informatie voorligt die ze op dat moment niet heeft kunnen beoordelen. De beoordeling gemaakt door de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geen gezag van gewijsde ten aanzien van de verwerende partij. Enkel de beslissing die genomen zal worden door de rechtbank van eerste aanleg heeft gezag van gewijsde en zal dan ook door de verwerende partij moeten gevolgd worden. De Raad herinnert er aan dat hij niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de ambtenaar van de burgerlijke stand tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor van de verwerende partij om aldus niet het oordeel van de rechtbank van eerste aanleg af te wachten. Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Bovendien zijn verzoekster en haar echtgenoot bezig met een procedure voor de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen ten einde alsnog hun huwelijksakte te laten erkennen. Er is immers in artikel 27 WIPR geen enkele termijn waarbinnen de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg dient te gebeuren. Hoe dan ook heeft de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen om het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot niet te erkennen geen gezag van gewijsde en is de "plotse" wijziging van koers van verwerende partij niet alleen in strijd met artikel 27 WIPR maar ook van alle in het tweede middel vermelde beginselen.

In casu werd door de bestreden beslissing, eigenlijk gezegd dat de niet-erkenning van het huwelijk van verzoekster met haar Nederlandse partner een bindende beslissing is, die ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel geldt, waardoor het verblijf van verzoekster dient te worden ingetrokken. Deze houding kan niet aanvaard worden. Verwerende partij toont geenszins aan dat zij via de informatie van de Stad Antwerpen, informatie zijn te weten gekomen die van essentieel belang zou zijn opdat zij het huwelijk niet zouden hebben erkend en het verblijft niet zouden hebben toegekend. Minstens is de modus operandi van verwerende partij kennelijk onredelijk.

De bestreden beslissing schendt alle in het middel aangehaalde bepalingen en dient te worden vernietigd."

2.2.2. Verzoekster betoogt in het tweede middel dat de bestreden beslissing geenszins neerkomt op een weigering om de aanvraag van verzoekster in overweging te nemen dat niet werd voldaan conform artikel 44 van het vreemdelingenbesluit. De Raad merkt op, zoals reeds vastgesteld in de bespreking van het eerste middel, dat de bestreden beslissing een beslissing tot beëindiging is van het verblijfsrecht, genomen op grond van artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing naar artikel 44 van het vreemdelingenbesluit heeft betrekking op het indienen van een aanvraag en het erkennen van het recht op verblijf en zijn derhalve vreemd aan de bestreden beslissing.

Ook artikel 27 van het WIPR heeft betrekking op de *de plano* erkenning van een voorgelegde buitenlandse akte, maar doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de verwerende partij op grond van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet wanneer naderhand blijkt dat de voorgelegde huwelijksakte werd verkregen op grond van frauduleuze verklaringen. De Dienst Vreemdelingenzaken kon aldus terecht verwijzen naar de niet-erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand naar aanleiding van een onderzoek wegens een vermoeden van schijnhuwelijk. Waar verzoekster in het

middel aanvoert dat zij bezig zou zijn met een procedure om het huwelijk alsnog te laten erkennen, brengt zij daarvan geen enkel stuk bij.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT